

Jeg synes, Venstre skylder os at forklare, hvilke instrumenter Venstre vil bruge i forhold til hele tiden at sikre, at vi ikke får inflation.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anni Svanholt for en kort bemærkning; det er nummer to og dermed den sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Hr. Thor Pedersen sagde, at det var meget vigtigt for Venstre at bryde det offentlige budgetsystem.

Jeg er meget alvorlig bange for, at det er sygehusvæsenet, Venstre kommer til at bryde ned med den tankegang, der ligger bag, at pengene følger patienten. Det vil betyde, at lægerne skal stille sig op om morgenen og se: Kommer der nu nogle patienter til os i dag? Og personalet skal man ud og hyre ude på gaden, for måske har man brug for 10 eller 15 den dag. Man kan overhovedet ikke vide, hvad man har til rådighed, for de er måske løbet et andet sted hen.

Det er altså det, man vil tilbyde befolkningen – en usikkerhed. For med det her sundhedssystem, vi har i Danmark på et højt teknologisk niveau, er man da nødt til at have basisbevillinger, og man er nødt til at vide, hvad man har at gøre med. Man kan jo heller ikke løbe ud og hyre nogle apparater eller personale fra dag til dag.

Så er det oven i købet sådan – og der må jeg så bede Venstres ordfører forklare: Konsekvensen af denne tankegang er jo også, at der vil ske forskelsbehandling. Det vil sige, at det er ikke dem, der har størst behov, der kommer først i behandling. Det handler om, at man har penge med sig, og det vil sige, at det bliver dem, der er i arbejde, frem for gamle og børn.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil lige starte med fru Anni Svanholt, der siger, at det går ud over gamle og børn. Jamen her er jo ingen forskel på hverken direktøren eller arbejderen eller Jørgen Hattemager, eller hvad det måtte være. Her er det nøjagtig det samme beløb, der følger til en gratis behandling i det offentlige sygehusvæsen; der er jo overhovedet ingen forskel.

Og hvis man er i tvivl om den mangfoldighed af muligheder, der findes i det offentlige sygehusvæsen, så skulle man læse nogle af de publi-

kationer fra Finansministeriet, der viser, hvor stor forskel der er på, hvordan man løser opgaven på de forskellige sygehuse, hvor det slet ikke kommer til udtryk, fordi man ikke honorerer de sygehuse, der er i stand til at løse opgaverne bedst og i stand til at behandle flest patienter.

Man kunne lære meget ved at tage en tur til Frankrig og se, hvordan det virker, hvis pengene følger patienten, hvor det er gratis, hvor der ikke er ventelister, hvor man kan vælge sygehuse, og hvor det er billigere totalt set pr. behandling.

Endelig det dér med den danske placering. Jeg vil godt henvise til WHO, hvor vi er placeret som nr. 34. Det er ikke noget, vi i Venstre er stolte over; det vil jeg gerne sige. Jeg synes, vi får alt for lidt for vores penge i det danske sundhedsvæsen på grund af stive systemer, og de, der bærer byrden og har problemerne, er dem, der er ansat i systemet, som godt ved, det kunne blive meget bedre, hvis bare vi fik lov til at bryde med gamle socialdemokratiske dogmer.

Må jeg så sige til hr. Jann Sjursen – og det er vigtigt – at jeg sagde ikke noget overhovedet om, at Venstre agtede at afskaffe fradragsretten for faglige kontingenter. Vi har tværtimod sagt det modsatte. Og jeg nævnte det ikke som eksempel på noget, man overhovedet kunne forestille sig i tiden fremover var et område, hvor et fradrag til en bestemt personkreds – veldefineret – forsvandt til gengæld for en anden lettelse. Det kan jeg ikke udtale mig om, jeg kender ikke eksemplet. Men fradraget indgår ikke i vores forslag som noget, der skal fjernes fra lønmodtagerne.

Så siger fru Margot Torp: Jamen de dér skatter og afgifter skal jo finansiere velfærdssamfundet. Ja, det skal de, og der må kun være det, hverken mere eller mindre. Det, vi blot siger, er, ja, der bliver ikke mere. Nu må altså Folketinget og lovgivere og regering sikre sig, at den del, som de i forvejen optager af almindelige menneskers indkomst, må være nok.

Så må man prioritere bedre. Man må have større budgetdisciplin. Man må kort sagt være dygtigere for at sikre, at man får mere velfærd for de samme penge eller for færre penge, præcis som det er beskrevet i regeringens publikation »Frem mod år 2010«. Det er jo derfor, vi er så enige i den ramme og den begrundelse, der er anvist.